

Sygn. akt VI GC 1094/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółka z o.o. w S.

przeciwko:

B. C.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej B. C. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w S. kwotę 2 689,93 zł (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 maja 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddała powództwo w pozostałym zakresie co do odsetek;
- 3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 865,40 zł (osiemset sześćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1094/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 maja 2016 r. powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej B. C. kwoty 3 369,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dnia 10 września 2008 r. zawarła ze spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., której członkiem zarządu w chwili powstania zobowiązania była pozwana, umowę współpracy handlowej w ramach, której powódka przekazała (...) Sp. z o.o. w B. w dzierżawę urządzenia Ekspres M. o numerze fabrycznym (...) oraz Ekspres M. o numerze fabrycznym (...). W czasie obowiązywania umowy (...) Sp. z o.o. w B. zakupiła u powódki towar na kwotę 688,80 zł. (...) Sp. z o.o. w B. nie dokonała zapłaty za towar, w związku z czym zgodnie z postanowieniem §9 łączącej strony umowy powódce przysługiwało prawo do rozwiązania umowy. Powódka skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i pismem z dnia 21 czerwca 2011 r. rozwiązała umowę ze skutkiem natychmiastowym i na mocy

§10 pkt. 2 przywołanej umowy wezwała (...) Sp. z o.o. w B. do zwrotu urządzeń. Ta zwróciła urządzenia dnia 15 września 2011 r. Z tego tytułu powódka, zgodnie z §1 pkt. 3 umowy, wystawiła fakturę na kwotę 738,00 zł tytułem opłaty za dzierżawę urządzeń. Powódka skierowała do (...) Sp. z o.o. w B. wezwanie do zapłaty, które pozostało bez odpowiedzi. Dalej powódka wskazuje, że wniosła powództwo do Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. X Wydziału Gospodarczego, który to Sąd zasądził od (...) Sp. z o.o. w B. na rzecz powódki kwotę 1 507,09 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 607,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W tytule egzekucyjnym z dnia 30 grudnia 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt X GNC 9641/11 Sąd Rejonowy Poznań Stare Miasto w P. w dniu 11 maja 2012 r. opatrzył nakaz zapłaty klauzulą wykonalności. Powódka podnosi, że po uzyskaniu klauzuli wykonalności w dniu 25 maja 2012 r. skierowała sprawę do Komornika Sądowego Z. J. celem wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) Sp. z o.o. w B. Komornik prowadzący postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt KM 1506/12 w dniu 29 maja 2012 r. zawiadomił powódkę o zajęciu wierzytelności w (...) Sp. z o.o. Jednakże w związku z tym, że przeciwko (...) Sp. z o.o. w B. prowadzonych było kilka postępowań egzekucyjnych to doszło do zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej w wyniku, którego nie doszło do zaspokojenia roszczeń powódki. Powódka wezwała zatem pozwaną (jako członka zarządu) do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Powódka odpowiedzialności pozwanej upatruje w art. 299 k.s.h.

W dniu 23 września 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 1909/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwana B. C. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana podniosła zarzuty nieudowodnienia zasadności roszczenia i jego wysokości oraz zgłoszenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., której prezesem zarządu była pozwana, współpracowała z powódką w zakresie dzierżawy ekspresów do kawy oraz sprzedaży kapsulek (naboi) do zaparzania kawy. Pozwana zaprzeczyła aby należność za zakupiony towar nie została uregulowana. Pozwana uiściła z tego tytułu kwotę 341,60 zł. Pozwana przyznała, że w myśl postanowień łączącej strony umowy (...) Sp. z o.o. w B. zobowiązana była do zakupu co najmniej 300 sztuk naboi do ekspresów miesięcznie pod rygorem obciążenia przez powódkę opłatą za użytkowanie urządzeń w wysokości proporcjonalnej do niezrealizowanego limitu zakupu naboi. Pozwana wskazała, że niedotrzymanie limitu zakupów wiązało się ze złą koniunkturą będącą pochodną okoliczności nie zawinionych przez pozwaną. Dalej pozwana podniosła, że złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu do Sądu Rejonowego w Katowicach dnia 18 lipca 2011 r. Sprawa toczyła się pod sygnaturą akt XGU 98/11/12 i zakończyła się wydaniem dnia 29 grudnia 2011 r. postanowienia o oddaleniu wniosku. W ocenie pozwanej zgłosiła ona wniosek w odpowiednim czasie co wyłącza jej odpowiedzialność w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 25 czerwca 2009 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. zawarła ze spółką (...) Sp. z o.o. w B. umowę współpracy handlowej. W ramach rzeczowej umowy powódka zobowiązała się oddać w dzierżawę (...) Sp. z o.o. w B. urządzenia I. nr fabryczny (...) oraz M. (...) natomiast (...) Sp. z o.o. w B. zobowiązała się w okresie obowiązywania umowy do zakupu 300 sztuk naboi miesięcznie do urządzeń oddanych przez powódkę (§1 pkt. 2 i §2). W sytuacji nie dokonania przez powódkę zakupów w tej wysokości powódka mogła obciążyć (...) Sp. z o.o. w B. opłatą za użytkowanie urządzeń w wysokości proporcjonalnej do niezrealizowanego limitu zakupu naboi, a miesięczna opłata za użytkowanie jednego urządzenia wynosiła 100,00 zł netto (§1 pkt. 3).

Dowód: okoliczność przyznana przez strony, umowa współpracy handlowej (k. 91-93).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. nie uregulowała należności względem powódki z tytułu zakupionego towaru, w związku z czym zgodnie z postanowieniem §9 lit. a) łączącej strony umowy powódka pismem z dnia 21 czerwca 2011 r. rozwiązała w/w umowę ze skutkiem natychmiastowym i na mocy §10 pkt. 2 przywołanej umowy wezwała (...) Sp. z o.o. w B. do zwrotu urządzeń. Z tego tytułu powódka, zgodnie z §1 pkt. 3 umowy, powódka obciążyła (...) Sp. z o.o. w

B. opłatą za dzierżawę urządzeń. Dłużna spółka nie uiszcila należności wobec czego powódka wniosła powództwo do Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. X Wydziału Gospodarczego, który to Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym dnia 30 grudnia 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt X GNc 9641/11 nakazując (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. aby zapłaciła na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. kwotę 1 507,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 607,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw. W/w nakaz zapłaty uprawomocnił się i dnia 11 maja 2012 r. Sąd opatrzył go klauzulą wykonalności. Stwierdzona powyższym tytułem wykonawczym wierzytelność powódki powstała w wyniku braku zapłaty przez pozwaną należności powstałych z umowy współpracy handlowej z dnia 25 czerwca 2009 r.

Dowód: nakaz zapłaty z dnia 30 grudnia 2011 r. (k.49-50), umowa współpracy handlowej (k. 91-93).

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego, tj. nakazu zapłaty z dnia 30 grudnia 2011 r. wydanego przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. X Wydziału Gospodarczy w sprawie o sygnaturze akt X GNc 9641/11, złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kępnie M. S. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z majątku (...) Sp. z o.o. w B.. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 8 lutego 2012 r. w sprawie o sygnaturze akt I CO 6171/11 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach postanowieniem z dnia 11 września 2012 r. przekazał sprawę sygn. akt KM 1506/12 Naczelnikowi Urzędu skarbowego w T. celem dalszego prowadzenia. Pismem z dnia 5 sierpnia 2014 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w T. zawiadomił powódkę o bezskuteczności egzekucji. Powódka wezwała pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

Dowód: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (k.51), postanowienie o przekazaniu sprawy (k.33), zawiadomienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w T. o stanie postępowania egzekucyjnego (k. 34-35), pisma postępowania egzekucyjnego (k. 36-45, 52-53, 120, 121), wezwanie do zapłaty (k. 46-47), zeznania świadka B. W. (k. 151-152), zeznania pozwanej B. C. (k. 152-154).

Dnia 30 października 2017 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostrzeszowie M. S. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Dowód: postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego (k. 122).

Pozwana w dacie powstania zobowiązania, tj. wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 30 grudnia 2011 r. wydanego przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. X Wydziału Gospodarczy w sprawie o sygnaturze akt X GNc 9641/11, pełniła funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. w B..

Dowód: okoliczność przyznana przez strony, odpis z KRS (k. 22-32), zeznania świadka B. W. (k. 151-152), zeznania pozwanej B. C. (k. 152-154).

W dniu 14 lipca 2011 r. (data stempla pocztowego) pozwana, prezes zarządu (...) Sp. z o.o. w B., złożyła do Sądu Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach Wydział X Gospodarczy wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu z wierzycielami. Tymczasowy nadzorca sądowy dokonał sprawozdania, w którym stwierdził niewypłacalność spółki oraz znaczne przewyższanie zobowiązań spółki w stosunku do majątku spółki. Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2012 r. w sprawie o sygnaturze akt X GU 98/11/12 Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach Wydział X Gospodarczy oddalił wniosek dłużnika (...) Sp. z o.o. w B. o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu uznając, iż majątek upadłego nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego.

Dowód: wyjaśnienia strony pozwanej (akta sprawy X GU 98/11/12, k.193-194), sprawozdanie tymczasowego nadzorcy sądowego (akta sprawy X GU 98/11/12, k.175- 187), postanowienie SR Katowice – Wschód w Katowicach Wydział X Gospodarczy w sprawie o sygn. akt X GU 98/11/12 wraz z uzasadnieniem (akta sprawy X GU 98/11/12, k.195-200), zeznania pozwanej B. C. (k. 152-154).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd poczynił również ustalenia faktycznie w oparciu o wyjaśnienia pozwanej złożone w toku prowadzonego postępowania o ogłoszenie upadłości na okoliczność podstaw złożonego wniosku (akta sprawy X GU 98/11/12, k.193-194) oraz w oparciu o sprawozdanie tymczasowego nadzorcy sądowego (k. akta sprawy X GU 98/11/12, k.195-200).

W ocenie Sądu wyżej przywołanemu materiałowi dowodowemu należało dać wiarę, jako że w sposób spójny przedstawiał on okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka B. W. oraz częściowo zeznania pozwanej B. C.. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej w zakresie okoliczności i daty powstania niewypłacalności spółki. Sąd uznał, że w tej części pozostają one w sprzeczności z dowodami i oświadczeniami pozwanej dołączonymi do sprawy Sądu Rejonowego w Katowicach (...) 98/11/12. Pozwana składane tam oświadczenia w zakresie stanu zadłużenia oraz składników majątkowych potwierdziła oświadczeniem, że są one zgodne z prawdą. Ponadto treść sprawozdania nadzorcy tymczasowego potwierdziła swymi zeznaniami składanymi przed tamtejszym sądem. Przyznała stan zadłużenia oraz ilość majątku spółki.

Sąd oddalił wniosek o dowód z opinii biegłego ponieważ wniosek ten został złożony zbyt późno i wiązałby się z przedłużeniem postępowania, a należało i można było go złożyć już w sprzeciwie. Ponadto treść sprawozdania nadzorcy sądowego stanowi wystarczające źródło dowodowe w zakresie zgłoszonej tezy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powódkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. zasługiwało na uwzględnienie w części.

Strona powodowa oparła powództwo na roszczeniu wynikającym z treści art. 299 Kodeksu spółek handlowych (DZ. U. 2013.1030 z późn. zm., dalej k.s.h.).

Pozwana stwierdziła, że część długu spłaciła oraz, że nie odpowiada za przedmiotowy dług ponieważ złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości (X GU 98/11/12), jednak wniosek ten został oddalony.

Zgodnie z art. 299 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania (§ 1). Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (§ 2). Przepisy § 1 i § 2 nie naruszają przepisów ustanawiających dalej idącą odpowiedzialność członków zarządu (§ 3).

Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)(wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996

r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (tak uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00). Przepisy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyтым terminie. Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej – sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 k.c. – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

Powódka dochodząc roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. miała obowiązek wykazania (art. 6 k.c.) bezskuteczności egzekucji oraz okoliczności, że dochodzone roszczenie istniało w okresie, w którym pozwana była członkiem zarządu spółki.

W przedmiotowej sprawie powódka sprostowała ciężarowi dowodowemu określone w art. 6 k.c. Udowodniła bowiem zarówno bezskuteczność egzekucji, jak i fakt, że dochodzone roszczenie istniało w okresie, w którym pozwana B. C. pełniła funkcję prezesa zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

Pozwana w dacie powstania zobowiązania, potwierdzonego wydanym nakazem zapłaty z dnia 30 grudnia 2011 r. Sądu Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. X Wydziału Gospodarczy w sprawie o sygnaturze akt X GNC 9641/11, pełniła funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. w B.. Okoliczność ta była w sprawie bezsporna albowiem pozwana w sprzeciwie powyższą okoliczność przyznała.

Natomiast bezskuteczność egzekucji w toku postępowania zastała udowodniona postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrzeszowie M. S. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wydanym na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. z dnia 30 października 2015 r. Należy w tym miejscu wskazać, że ustalenie, że egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129).

Co istotne, w niniejszej sprawie powódka uzyskała zarówno nakaz zapłaty wydany dnia 30 grudnia 2011 r. przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. X Wydział Gospodarczy w sprawie o sygnaturze akt X GNC 9641/11 przeciwko spółce (...) Sp. z o.o. w B. (opatrzone klauzulą wykonalności), jak i wszczęła na jego podstawie postępowanie egzekucyjne. Egzekucja została połączona z administracyjną i w jej ramach przeprowadzono szereg czynności, jednak egzekucja wobec pozwanej okazała się bezskuteczna.

Należy wskazać, że ustalenie, że egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129).

Za bezpodstawne należy również uznać twierdzenie pozwanej, iż powód nie wykazał należytej staranności przy prowadzeniu egzekucji. Wskazać trzeba, iż z treści dokumentów postępowania egzekucyjnego wynika, że wszelkie

zapytania i zajęcia składników majątku Spółki okazały się bezskuteczne. Zatem zarzuty pozwanej w tym zakresie należało uznać za chybione.

Za chybiony należało uznać również zarzut, że spółka spłaciła część zobowiązania powódki w lipcu 2011 r. Jako dowód tej okoliczności przedstawiła pozwana tylko kopię raportu kasowego, nie potwierdzonego niczym podpisem. Ponadto raport ten pochodzi z lipca 2011 r., zatem został uwzględniony w dokonywanych w tamtym okresie rozliczeniach powoda ze spółką, przed złożeniem pozwu w sprawie X GNC 9641/11 do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.. Ponadto stanowisko pozwanej, że żadnych towarów nie pozostawiał powód bez zapłaty na miejscu, również okazało się gołosłowne, ponieważ jak wynika z treści faktur będących podstawą wydania nakazu zapłaty przeciwko spółce, wyłącznym dowodem zapłaty jest druk KP lub przelew bankowy. Pozwana stwierdziła, że nie posiada takowych dokumentów. Podkreślenia wymaga, iż w toku postępowania przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z art. 299 k.s.h. nie może być zasadność oraz wysokość roszczenia powstałego w stosunku do spółki, ponieważ zarzuty takie należało składać w toku postępowania przeciwko spółce.

Pozwana broniła się stwierdzeniem, że złożyła wniosek o upadłość w odpowiednim czasie, zatem obronę oparła na przesłankach egzoneracyjnych z art. 299 par. 2 k.s.h.

Sąd uznał, że pozwana w toku postępowania nie wykazała, że nie ponosi odpowiedzialności jako członek zarządu, bo nie wykazała zaistnienia przesłanek z art. 299 § 2 k.s.h. Przepis ten stanowi, że członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Pozwana jako prezes zarządu spółki (...) Sp. z o.o. w B. nie złożyła we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie wyrażonym w wyroku z dnia 28 grudnia 2016 r. (sygn. akt: I ACa 1068/16, LEX nr 2188891), czasem właściwym na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h. jest czas, gdy wprawdzie dłużnik spłaca jeszcze niektóre długi, ale wiadomo już, że ze względu na brak środków nie będzie mógł zaspokoić wszystkich swoich wierzycieli. Za "właściwy czas" w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h. nie może być zatem uznany moment, gdy zaprzestanie przez dłużnika płatności należności ma charakter trwały, a zobowiązania spółki przewyższają wartość jej majątku. Właściwym czasem na zgłoszenie wniosku jest moment, w którym wprawdzie wszystkich wierzycieli nie da się już zaspokoić, ale istnieje jeszcze majątek spółki pozwalający na przynajmniej częściowe zaspokojenie wierzycieli w postępowaniu upadłościowym. Odpowiedzialność za niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki istnieje, albowiem członkowie zarządu wyrządzają wierzycielowi szkodę, gdyż ten nie uzyskuje w ogóle zaspokojenia lub też uzyskuje zaspokojenie w mniejszym zakresie, niż miałyby to miejsce w przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie.

W rozpatrywanej sprawie problemy finansowe pozwanej spółki sięgają roku 2009. Rok obrotowy 2010 spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zakończyła już stratą 338 510,67 zł, zaś w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2011 roku spółka nadal generowała stratę, która osiągnęła wysokość 411 027 zł zaś realna wartość majątku spółki na dzień wniesienia wniosku o ogłoszenie upadłości zamykała się w kwocie 42 200 zł wobec czego spółka nie była już w stanie choćby częściowo zaspokoić wierzycieli. Majątek spółki nie wystarczał bowiem nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Wysokość długów, a także wartość wierzycielności oraz majątku spółki oceniał nadzorca sądowy w swym sprawozdaniu. Pozwana jako prezes zarządu miała obowiązek udzielić szczegółowych wyjaśnień w tym zakresie składając wniosek o upadłość oraz podczas jego uzupełniania. Pozwana przesłuchana w toku postępowania o ogłoszenie upadłości potwierdziła dane i okoliczności stwierdzone przez sądowego nadzorcę tymczasowego w swym sprawozdaniu. Twierdzenie pozwanej, że spółka w tamtym czasie miała jeszcze majątek lub wierzycielności stawia

pozwaną w pozycji zeznającej nieprawdę przed Sądem w niniejszym postępowaniu lub przed Sądem upadłościowym. Skoro zaś istniał majątek spółki, z jakiej przyczyny powód dotychczas nie został zaspokojony.

Ze wspomnianego już sprawozdania sądowego nadzorcy tymczasowego z dnia 9 listopada 2011 r. wynika jasno, że od dłuższego czasu trwał stan zadłużenia spółki, ponieważ większość zobowiązań przeterminowanych spółki była w okresie przewyższającym okres 180 dni na dzień 15 czerwca 2011 r. Nie może być zatem wątpliwości, że stan majątkowy spółki przynajmniej przez poprzedzające 180 dni wskazywał na stan niewypłacalności w znacznej wysokości. Oczywiście jest więc, że obowiązek złożenia wniosku o upadłość winien być złożony przez pozwaną w okresie co najmniej na sześć miesięcy wcześniej.

Zgodnie z treścią art. 21 ustawy o postępowaniu upadłościowym i naprawczym, mając na uwadze jego treść w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 r., termin do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości wynosił 14 dni od wystąpienia podstawy do ogłoszenia upadłości. Mając na uwadze wielkość zobowiązań spółki, której pozwana jest prezesem zarządu oraz okres ich przeterminowania, czternastodniowego terminu pozwana z całą pewnością nie dotrzymała. Opinia biegłego w tym zakresie przeprowadzona nie mogła stwierdzić inaczej, a w tych okolicznościach ustalenie dokładnej daty nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Podniesione przez pozwaną okoliczności istnienia wierzytelności, ostatecznie nie zostały potwierdzone, ponieważ nie doszło ani do przejęcia majątku hotelu, ani uregulowania należności obiecywanych przez poprzednio urzędującego burmistrza.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż pozwana pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. w czasie istnienia zobowiązania, które objęte jest powództwem, ponosi pełną odpowiedzialność za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 689,93 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie co do odsetek w kwocie 684,37 złotych. Dochodzona pozwem należność to dług odbiorczy zgodnie z treścią art. 455 k.c., zatem to na wierzycielu spoczywał obowiązek zgłoszenia się do dłużnika i odbioru zapłaty. Należało wezwać członka zarządu do zapłaty. Dopiero od tej daty ponosi on odpowiedzialność za długi spółki. Zgodnie z umową dłużnik zobowiązany był do świadczenia tylko za zwrotem urządzeń oddanych mu w dzierżawę w związku z czym powódce należą się odsetki od dnia wniesienia powództwa.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powódki w sprawie składały się kwoty: 169,00 zł z tytułu uiszczonych opłat sądowych, 17,00 zł z tytułu uiszczonych opłat skarbowej od pełnomocnictwa, oraz koszt zastępstwa procesowego strony powodowej ustalone zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) w kwocie 1 200,00 zł, co daje łączną kwotę 1 386 zł. Na koszty procesu pozwanej składały się kwoty 17,00 zł z tytułu uiszczonych opłat skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszt zastępstwa procesowego strony pozwanej w wysokości 1 200,00 zł, co daje łączną kwotę 1 217,00 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 2 603,00 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 80 %, a zatem 20% powinno obciążyć powódkę. Pozwana winna zatem zwrócić powódce kwotę 865,40 zł, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brząk